

ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติที่มีต่อทักษะการสอน ด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา*

พรสิริ เอี่ยมแก้ว¹

(วันที่รับบทความ: 22 มกราคม 2564; วันที่แก้ไขบทความ: 28 มกราคม 2564; วันที่ตอบรับบทความ: 29 มกราคม 2564)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ 2) เปรียบเทียบทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ 3) เปรียบเทียบทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยคือนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู ภาคพิเศษ ที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ จำนวน 3 แผน ที่มีคุณภาพความเหมาะสมระดับมากที่สุด 2) แบบประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แต่ละทักษะย่อย เท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินเท่ากับ 0.79 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที่ถึกรณีกกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน และการทดสอบแบบกลุ่มเดียว

ผลการวิจัย พบว่า 1. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ มีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงอยู่ในระดับดี ($\bar{X}=2.86$, S.D.=0.25) 2. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ มีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 1.02 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.16 และทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 2.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25 มีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติมีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงเฉลี่ยเท่ากับ 2.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25 มีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ, ทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง

* ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, 2562

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

The Effects of Practical Skills Approach Learning Management on The Instructional Skills in Sufficient Life of Graduate Students^{*}

Pornsiri Eiamguaw¹

(Received: January 22, 2021; Revised: January 28, 2021; Accepted: January 29, 2021)

Abstract

The purposes of this research were to 1) study the instructional skills in sufficient life of graduate students with practical skills approach learning management 2) compare the instructional skills in sufficient life of graduate students before and after learning by practical skills approach learning management and 3) compare the instructional skills in sufficient life of graduate students with practical skills approach learning management with the criteria 75 percent of full score. The sample was 30 graduate students of Graduate Diploma Program in Teaching Profession, Special Program in the second of 2018 academic year which selected by random cluster sampling method. The research instruments were 1) the 3 lesson plans practical skills approach learning management with the most appropriate and 2) the assessment test of the instructional skills in sufficient life, the IOC index was 1 and the Rater Agreement Index (RAI) was 0.79. Data were analyzed by mean, standard deviation, dependent t-test and one-sample t-test.

The results of the research showed that 1. The graduate students with practical skills approach learning management had instructional skills in sufficient life at the good level ($\bar{X} = 2.86$, S.D.=0.25) 2. The graduate students before learning with practical skills approach learning management had instructional skills in sufficient life average score of 1.02, standard deviation at 0.16 and after learning had average score of 2.86, standard deviation at 0.25 and analytical instructional skills in sufficient life after learning was higher than before learning statistical significance at .05 level. 3. The graduate students after learning with practical skills approach learning management had instructional skills in sufficient life average score of 2.86, standard deviation at 0.25 and analytical instructional skills in sufficient life was higher than the criteria 75 percent of full statistical was higher than the criteria 75 percent of full score statistical significance at .05 level.

Keywords: Practical skills approach learning management, Instructional Skills in Sufficient Life

^{*} This research is funded by Graduate Research Scholarships of Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University, Thailand, 2562

¹ Assistant Professor, Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University

ความสำคัญและปัญหาการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ กำหนดวิสัยทัศน์ คือ เป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำเพื่อพัฒนาท้องถิ่น และมีพันธกิจหนึ่งคือ การวิจัยและบริการวิชาการท้องถิ่นและภูมิภาค ตลอดจนการผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยเป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 ที่ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด และมาตรา 24 การจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาดำเนินการ (3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกการปฏิบัติให้ได้ ทำเป็น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542: 13-14) การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ส่วนหนึ่งคือระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู ที่หลักสูตรกำหนดให้มีผลการเรียนรู้ด้านหนึ่งคือทักษะด้านความรู้ บูรณาการของความรู้เกี่ยวกับการศึกษาและวิชาชีพครู เรื่องการออกแบบและจัดการเรียนรู้ และทักษะการจัดการเรียนรู้หรือทักษะการสอน ซึ่งหมายถึงความสามารถในการปฏิบัติการสอนด้านต่าง ๆ อย่างชำนาญ ซึ่งครอบคลุมทั้งการวางแผนการเรียนการสอน การออกแบบการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอน การใช้วิธีสอน เทคนิคการสอน รูปแบบการเรียนการสอน ระบบการสอน สื่อการสอน การประเมินผลการเรียนการสอน รวมทั้งการใช้ทฤษฎีและหลักการเรียนรู้ และการสอนต่าง ๆ (ทิสนา แจมมณี, 2555: 478) เพื่อให้ นักศึกษาสามารถจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้บรรลุจุดประสงค์ทั้งด้านความรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการสอนที่ส่งเสริมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านอยู่อย่างพอเพียง ที่นำแนวพระราชดำริปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงรัชกาลที่ 9 เป็นแนวทางในการดำเนินงาน

ทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง เป็นความสามารถในการปฏิบัติการสอนอย่างชำนาญ ประกอบด้วยการออกแบบและจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีการดำเนินชีวิตอย่างพอประมาณ มีเหตุผล รอบคอบ มีคุณธรรม มีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี และปรับตัวเพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขซึ่งประยุกต์มาจากแนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัย ของ Krathwohl Bloom และ Masia ที่มีลำดับขั้นของการเรียนรู้ 5 ขั้น (อ้างอิงในทิสนา แจมมณี, 2555: 237-239) คือ 1. ขั้นการรับรู้ 2. ขั้นการตอบสนอง 3. ขั้นการเห็นคุณค่า 4. ขั้นการจัดระบบ และ 5. ขั้นการสร้างลักษณะนิสัย โดยทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงประกอบด้วย 1. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้รับรู้ 2. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้ตอบสนอง 3. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เห็นคุณค่า 4. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้จัดระบบ 5. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดลักษณะนิสัย (พรสิริ เอี่ยมแก้ว, 2562 : 3)

แนวคิดการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงมีมานานแต่ปัญหาที่พบคือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ทั้งระดับปริญญาโทและระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครูหลาย ๆ รุ่น มีทักษะการสอนด้านอยู่อย่าง

พอเพียงไม่ครบตามกระบวนการพัฒนาจิตพิสัย หรือกล่าวได้ว่ามีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงน้อย เห็นได้จากแผนการสอนหรือการสาธิตการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนของคน วิเคราะห์ แต่ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนจัดระบบความคิด จนก่อให้เกิดการปฏิบัติ เพื่อนำไปสร้างลักษณะ นิสัยด้านอยู่อย่างพอเพียงอย่างเป็นรูปธรรม (พรสิริ เอี่ยมแก้ว, 2560) ทำให้การสร้างคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ด้านอยู่อย่างพอเพียงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ส่งผลต่อการสืบสานแนวพระราชดำริ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่ประสบความสำเร็จไม่มากนัก จึงจำเป็นต้องนำปัญหาสังคมดังกล่าวนี้ ไป พัฒนาหลักสูตรระดับชั้นเรียนหรือจัดการเรียนรู้ (Peter F. Oliva, William R. Gordon, II, 2013: 76)

การจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะการสอนที่เน้นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านอยู่อย่าง พอเพียงมีหลายวิธี วิธีหนึ่งคือการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ ซึ่งหมายถึง การจัดการ เรียนรู้ที่พัฒนาความสามารถของผู้เรียนด้านการปฏิบัติ โดยแบ่งองค์ประกอบของทักษะปฏิบัติเป็นทักษะ ย่อย และเชื่อมต่อกันเป็นทักษะใหญ่ ซึ่งเป็นแนวคิดของ Davies (ทิสนา เขมมณี, 2555: 246-247) มี 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนเห็นทักษะในภาพรวม โดยสาธิต หรือให้ผู้เรียนดูทั้งหมด ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เป็นขั้นที่ผู้สอนแบ่งทักษะเป็น ทักษะย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้าๆ ขั้นที่ 3 ขั้น ให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่าง ให้ดูจนครบทุกส่วน ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เป็นขั้นที่ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียน สามารถทำงานได้ดีขึ้น ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นขั้นที่ผู้เรียน ปฏิบัติแต่ละส่วนและ เชื่อมโยงเป็นทักษะที่สมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่นำแนวคิดดังกล่าวไปใช้ในการฝึกทักษะปฏิบัติ เช่น รุ่งนภา โรจนบุรานนท์ (2556) ที่วิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนบนเว็บที่เน้นทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเควีส์ เรื่อง การสร้างเว็บไซต์ด้วย Joomla สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ทักษะปฏิบัติของผู้เรียนอยู่ในระดับดี และอัญชลี สุขศรี (2554) ที่วิจัยเรื่องการพัฒนาการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนตามแนวคิดของ Davies ที่มีต่อทักษะกระบวนการเรื่องการทำเครื่องดื่มเพื่อ สุขภาพจากผัก ผลไม้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนตามแนวคิดของ Davies ที่มีต่อทักษะ กระบวนการเรื่อง การทำเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพจากผัก ผลไม้มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนปฏิบัติงานได้ดีขึ้น

ผู้วิจัยจึงนำการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะการสอนด้านอยู่อย่าง พอเพียง มาจัดทำโครงการวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติที่มีต่อทักษะการ สอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษานี้ขึ้น เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานส่วนหนึ่งในการ ปรับปรุงหลักสูตรระดับชั้นเรียนผ่านการวิจัยในห้องเรียน (Ronald C. Doll, 1970: 364-365) ที่ตอบสนอง

พันธกิจของมหาวิทยาลัยในด้านการผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา และเป็นไปตามแนวทางการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ดังกล่าวแล้ว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติมีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติมีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

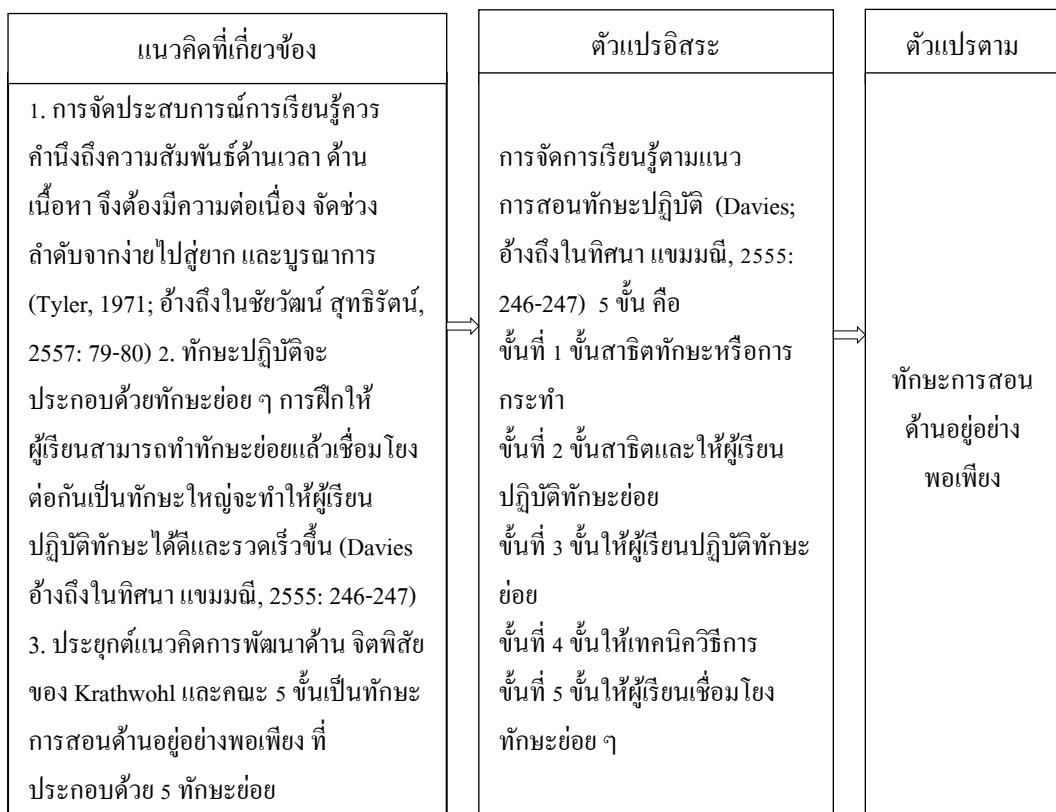
แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ คือ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ Davies (Davies; อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2555: 246-247) มีแนวคิดที่ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ให้ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะได้ดีและรวดเร็วขึ้น ประกอบกับแนวคิดการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของ Tyler (1971: 1; อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2557: 79-80) ที่เน้นการพัฒนาหลักสูตรในส่วนของ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ว่า ต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ในด้านเวลาต่อเวลาและเนื้อหาต่อเนื้อหาเรียกว่าเป็นความสัมพันธ์แบบแนวตั้งกับแนวนอน ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณา คือ 1) ความต่อเนื่อง 2) การจัดช่วงลำดับ 3) การบูรณาการ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ จึงเป็นแบบแผนของปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้เรียนกับประสบการณ์แวดล้อม จึงเป็นแนวทางในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติให้ผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์กับบทเรียนและสื่อที่เป็นรูปธรรมต่าง ๆ โดยแยกฝึกเป็นทักษะย่อย ๆ อย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ และรวมกันเป็นทักษะใหญ่ในท้ายสุด

สำหรับแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง ได้ประยุกต์จากแนวคิดการพัฒนาจิตพิสัย ของ Krathwohl Bloom และ Masia ที่มีลำดับขั้นของการเรียนรู้ 5 ขั้น (อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2555: 237-239) คือ 1. ขั้นการรับรู้ 2. ขั้นการตอบสนอง 3. ขั้นการเห็นคุณค่า 4. ขั้นการจัดระบบ

และ 5. ขั้นการสร้างลักษณะนิสัยและปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นแนวทางในการวัดและประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง ซึ่งหมายถึงความสามารถในการปฏิบัติการสอนอย่างชำนาญ โดยสามารถออกแบบและจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีการดำเนินชีวิตอย่างพอประมาณ มีเหตุผล รอบคอบ มีคุณธรรม มีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี และปรับตัวเพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ประกอบด้วย

1. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้รับรู้ คือการออกแบบและจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนรับรู้ต่อสื่อเรื่องอยู่อย่างพอเพียง
2. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้ตอบสนอง คือการออกแบบและจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสื่อเรื่องอยู่อย่างพอเพียง
3. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เห็นคุณค่า คือการออกแบบและจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของอยู่อย่างพอเพียง
4. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้จัดระบบ คือการออกแบบและจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนปรับตัวเองให้มีพฤติกรรมอยู่อย่างพอเพียง
5. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดลักษณะนิสัย คือการออกแบบและจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนปฏิบัติพฤติกรรมอยู่อย่างพอเพียงสม่ำเสมอเป็นกิจนิสัย

ปรากฏความสัมพันธ์ของกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ประเภทของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (pre-experimental research) ใช้แบบแผนการวิจัย
กลุ่มเดียวทดสอบก่อน-หลัง (one group pretest-posttest design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตร
บัณฑิต สาขาวิชาชีพครู ภาคพิเศษ ที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 6 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตร
บัณฑิต สาขาวิชาชีพครู ภาควิเศษ ที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ห้องเรียนที่ห้า ซึ่งได้มา
จากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (cluster random sampling) มีนักศึกษาจำนวน 30 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง

เครื่องมือที่ใช้วิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 ฉบับ คือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ จำนวน 3 แผน ใช้เวลา 3 สัปดาห์ ๆ ละ 6 ชั่วโมง รวมใช้เวลาในการทดลองจำนวน 18 ชั่วโมง เพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้แก่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ห้องเรียนที่ห้า ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามโครงสร้าง ภาษาที่ใช้ ความถูกต้องของเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจากผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล จำนวน 3 คน และพบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.84$, $SD=0.40$)

2. แบบประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ คือ ระดับ ดี พอใช้และปรับปรุงจำนวน 5 ทักษะย่อยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 1. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้รับรู้ 2. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้ตอบสนอง 3. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เห็นคุณค่า 4. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้จัดระบบ และ 5. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดลักษณะนิสัย ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพความตรง ความเหมาะสมของเนื้อหา สำนวนภาษา ความถูกต้องของทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงและเกณฑ์การประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงจากผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล จำนวน 3 คน ซึ่งเป็นชุดเดิมกับผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ และพบว่าแต่ละด้านมีค่าเท่ากับ 1 และค่า

ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (RAI) โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำแบบประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างพบว่า RAI เท่ากับ 0.79

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบแผนการวิจัยกลุ่มเดียวทดสอบก่อน-หลัง (one group pretest-posttest design) ดังนี้

1. ผู้วิจัยประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง จากการออกแบบและบริหารจัดการการเรียนรู้ด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเป็นรายบุคคล คนละ 30 นาที ในระหว่างวันที่ 1-25 พฤษภาคม พ.ศ. 2562 และบันทึกผลเป็นทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงก่อนเรียน
2. ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ ในวันที่ 2, 9, 16 มิถุนายน พ.ศ. 2562 จำนวน 3 แผน ใช้เวลา 3 สัปดาห์ ๆ ละ 6 ชั่วโมง รวมใช้เวลาดทดลอง 18 ชั่วโมง
3. ผู้วิจัยประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง จากการออกแบบและบริหารจัดการการเรียนรู้ด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเป็นรายบุคคล คนละ 30 นาที ในระหว่างวันที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2562- 14 กรกฎาคม พ.ศ. 2562 และบันทึกผลเป็นทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงหลังเรียน
4. ผู้วิจัยนำทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงก่อนเรียนและหลังเรียนไปวิเคราะห์ เพื่อตรวจสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ โดยผู้วิจัยนำผลการประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงมาคำนวณค่าเฉลี่ย ทั้งภาพรวมและรายทักษะการสอนย่อย ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ

ทักษะการสอน ด้านอยู่อย่างพอเพียง	n (คน)	$\bar{X}$ ก่อน เรียน	SD	ระดับ ความ สามารถ	$\bar{X}$ หลัง เรียน	SD	ระดับ ความ สามารถ
1. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้รับรู้	30	1.07	0.25	ปรับปรุง	2.93	0.25	ดี

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ทักษะการสอน ด้านอยู่อย่างพอเพียง	n (คน)	$\bar{X}$ ก่อน เรียน	SD	ระดับ ความ สามารถ	$\bar{X}$ หลัง เรียน	SD	ระดับ ความ สามารถ
2. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้ ตอบสนอง	30	1.03	0.18	ปรับปรุง	2.90	0.30	ดี
3. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เห็น คุณค่า	30	1.03	0.18	ปรับปรุง	2.90	0.30	ดี
4. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้ จัดระบบ	30	1.00	1.00	ปรับปรุง	2.83	0.37	ดี
5. ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิด ลักษณะนิสัย	30	1.00	1.00	ปรับปรุง	2.76	0.43	ดี
ภาพรวม		1.02	0.16	ปรับปรุง	2.86	0.25	ดี

จากตารางที่ 1 พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติมีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงในภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 2.86$, $SD = 0.25$) เมื่อพิจารณาทักษะย่อย พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามี ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้รับรู้ ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้ตอบสนองและเห็นคุณค่า ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้ จัดระบบ และความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดลักษณะนิสัย อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 2.93$, $SD = 0.25$, $\bar{X} = 2.90$, $SD = 0.30$, $\bar{X} = 2.90$, $SD = 0.30$, $\bar{X} = 2.83$, $SD = 0.37$ และ $\bar{X} = 2.76$, $SD = 0.43$) ตามลำดับ

2. เปรียบเทียบทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับ บัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ ผู้วิจัยนำผลการประเมินทักษะการ สอนด้านอยู่อย่างพอเพียงก่อนเรียนและหลังเรียนมาทดสอบค่าที แบบ Dependent Sample t-test โดย โปรแกรมสำเร็จรูป ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนนักศึกษา	$\bar{X}$	SD	df	t	p
ก่อนเรียน	30	1.02	0.16	29	38.07*	.000
หลังเรียน	30	2.86	0.25			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติมีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

3. เปรียบเทียบทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มโดยผู้วิจัยหาค่าร้อยละ 75 จากคะแนนเต็ม 3 คือ 2.25 และ นำผลการประเมินทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงหลังเรียนมาทดสอบค่าที่แบบ One- sample t-test โดยโปรแกรมสำเร็จรูป ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเต็ม	คะแนนเกณฑ์	$\bar{X}$	SD	t	p
30	3	2.25	2.86	.25	7.91*	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติมีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ มีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงอยู่ในระดับดี
2. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ มีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติมีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ มีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงอยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้ออกแบบและจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ โดยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือขั้นที่ 1

สาธิตทักษะหรือการกระทำ ผู้วิจัยสาธิตทักษะการจัดการเรียนรู้ด้านอยู่อย่างพอเพียง ที่ทำให้ผู้เรียนได้รับรู้
ตอบสนอง เห็นคุณค่า จัดระบบและสร้างลักษณะนิสัยด้วยตนเอง ทำให้นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับ
สถานการณ์ดังกล่าว ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้วิจัยสาธิตทักษะย่อยทีละทักษะ
และให้นักศึกษาจับคู่ผลัดกันปฏิบัติทักษะย่อยตามทีละทักษะ โดยเรียงจากทักษะย่อยที่ง่ายไปยาก คือ
ความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้รับรู้ด้านอยู่อย่างพอเพียง ไปจนถึงความสามารถในการพัฒนาผู้เรียน
ให้เกิดลักษณะนิสัยด้านอยู่อย่างพอเพียง และขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้วิจัยให้นักศึกษาจับคู่
ผลัดกันเป็นผู้สอนและผู้เรียนเพื่อให้ได้ปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันตามทักษะย่อยที่ได้ฝึกไปตามลำดับ
โดยผู้วิจัยคอยให้คำแนะนำกรณีปฏิบัติทักษะย่อยต่าง ๆ ไม่ชัดเจน ซึ่งสร้างตามแนวคิดที่ Tyler (1971: 1;
อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2557: 79-80) แนะนำเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เป็นปฏิสัมพันธ์
ระหว่างผู้เรียนกับประสบการณ์แวดล้อม และแนวคิดของ Davies ที่ว่าทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วย
ทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยแล้วเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะทำให้
ให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะได้ดีและรวดเร็วขึ้น (Davies; อ้างถึงใน ทิสนา แคมมณี, 2555: 246-247) ซึ่ง
สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญชลี สุขศรี (2554) ที่พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอน
ตามแนวคิดของ Davies ทำให้นักเรียนปฏิบัติงานได้ดี และ รุ่งนภา โรจนบุรานนท์ (2556) ที่พบว่า การ
จัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนบนเว็บที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของ Davies ทำให้นักเรียนมีทักษะปฏิบัติ
อยู่ในระดับดี

2. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ มีทักษะ
การสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็น
เพราะผู้วิจัยออกแบบและจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ 5 ขั้น โดย
ในขั้นที่ 1 สาธิตทักษะหรือการกระทำ ผู้วิจัยได้สาธิตการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้นักศึกษาได้รับ
ประสบการณ์ตรง ได้เห็นตัวอย่างทักษะการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดอย่างเป็นรูปธรรม ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและ
ให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้วิจัยให้นักศึกษาได้ปฏิบัติทักษะย่อยตามผู้วิจัยทีละขั้น และ ขั้นที่ 3 ขั้นให้
ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติด้วยตนเอง ภายใต้การดูแลของผู้วิจัยดังได้กล่าวแล้ว
ข้างต้น ประกอบกับในขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เป็นขั้นที่ผู้วิจัยแนะนำเทคนิควิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียน
สามารถทำงานได้ดีขึ้น โดยขั้นนี้ผู้วิจัยแนะนำเทคนิคการใช้คำถามเพื่อช่วยในการบรรลุทักษะย่อย ต่าง ๆ
เช่น คำถามเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้จัดระบบด้านอยู่อย่างพอเพียงได้แก่ นอกจาก
พฤติกรรมอยู่อย่างพอเพียงตามสถานการณ์แล้ว ในชีวิตประจำวันมีพฤติกรรมอื่นใดที่เป็นพฤติกรรมอยู่
อย่างพอเพียง เป็นต้น และขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยให้
นักศึกษาจับคู่และทบทวนทักษะย่อย ต่างๆ และออกแบบการจัดการเรียนรู้ด้านอยู่อย่างพอเพียงที่ไม่ซ้ำกับ

ผู้วิจัย และให้คำแนะนำ ซึ่งสร้างตามแนวคิดของ Tyler (1971: 1; อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2557: 79-80) ที่แนะนำเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ที่ให้ผู้เรียนมีประสบการณ์กับสิ่งแวดล้อม ที่สัมพันธ์กันของเนื้อหาและเนื้อหา และแนวคิดของ Davies ที่ว่าการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยแล้วเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะทำให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะได้ดีและรวดเร็วขึ้น (Davies; อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2555: 246-247) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศพวรรณธร วงษ์ประดิษฐ์ (2557) ที่พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดของเดวิส มีทักษะการพิมพ์สัมผัสหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ สมปรารถนา ทองนาค (2558) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอลโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีคะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอลหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติมีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้ออกแบบและจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามองค์ประกอบของทักษะปฏิบัติ โดยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอนตามที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ นอกจากการให้เทคนิคการใช้คำถามแล้ว การพัฒนาความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้จัดระบบจะต้องให้บทบาทผู้เรียนได้จัดระบบความคิดที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนตามแนวคิดอยู่อย่างพอเพียงให้มากที่สุดและมีโอกาสในการตัดสินใจเลือกมาปฏิบัติเป็นระยะเวลาสั้น จนกลายเป็นนิสัยด้วยตนเองไม่ใช่เกิดจากผู้สอนสั่งให้ปฏิบัติ และการพัฒนาความสามารถในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดลักษณะนิสัย จะต้องใช้หลักจิตวิทยาเสริมแรงทางบวกให้มีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง โดยชื่นชมเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ และให้กำลังใจเมื่อผู้เรียนยังปฏิบัติไม่ได้ ซึ่งสร้างตามแนวคิดของ Davies ที่ว่าการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยแล้วเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะทำให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะได้ดีและรวดเร็วขึ้น (Davies; อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2555: 246-247) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภทริยา เกื้อนเทียม (2561) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติของเดวิส ทำให้นักเรียนมีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติ ที่มุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง ควรใช้สื่อที่เป็นรูปธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นแรกหรือสาธิตทักษะหรือการกระทำ ซึ่งผู้วิจัย

ใช้การสาธิตการสอน และมีสถานการณ์ที่เป็นบทบาทสมมติมีพฤติกรรมทั้งที่ใช่และไม่ใช่อย่างพอเพียง จึงจะทำให้ผู้เรียนมีแนวทางในการปฏิบัติทักษะได้เร็วขึ้น

2. การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนทักษะปฏิบัติในขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างสรรค์การจัดการเรียนรู้ด้านอยู่อย่างพอเพียงตัวอย่างอื่น ๆ จะทำให้เกิดการประยุกต์ทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงกับสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. จากการวิจัยขั้นที่ 1 การสาธิตทักษะหรือการกระทำ อาจมีการวิจัยพัฒนาสื่อเทคโนโลยี เพื่อใช้ส่งเสริมทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียง

2. ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษา ติดตาม การนำทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาไปใช้ในการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านอยู่อย่างพอเพียงกับนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เอกสารอ้างอิง

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2557). การพัฒนาหลักสูตรทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: วิพริทธิ์.

ทิสนา แคมมณี. (2555) ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.

กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.

พรสิริ เอี่ยมแก้ว. (2560). รายงานผลการดำเนินงานของรายวิชา 1125302 การจัดการเรียนรู้และการจัดการ
ชั้นเรียน (มคอ.5). นครสวรรค์: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

พรสิริ เอี่ยมแก้ว. (2562). รายงานการวิจัยผลการจัดการเรียนรู้ตามองค์ประกอบของทักษะปฏิบัติที่มีต่อ
ทักษะการสอนด้านอยู่อย่างพอเพียงของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา. นครสวรรค์:
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

ภทรียา เดือนเพ็ญ. (2561). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อส่งเสริมทักษะ
การใช้คอมพิวเตอร์ วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม,
มหาสารคาม.

รุ่งนภา โรจนบุรานนท์. (2556). ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนบนเว็บที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
ของเดวิส เรื่อง การสร้างเว็บไซต์ ด้วย Joomla สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิทยาศาสตร์ศึกษา). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.

ศสุวรรณธร วงษ์ประดิษฐ์. (2557) การพัฒนาทักษะการพิมพ์สัมผัสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ด้วยรูปแบบการสอนตามแนวคิดของเดวิส. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต(สาขาหลักสูตรและ
การสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, กรุงเทพฯ.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และการวิเคราะห์สาระสำคัญ.

กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

สมปรรณาทองนาถ. (2558). การพัฒนาชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอลโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมท่าแฉลบ จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, จันทบุรี.

อัญชลี สุขศรี. (2554). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนตามแนวคิดของเดวิส (Davies) ที่มีต่อทักษะกระบวนการ เรื่องการทำเรื่องเดิมเพื่อสุขภาพจากผัก ผลไม้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

Dave, R. (1967). Psychomotor domain. Berlin: International Conference of Educational Testing.

Peter F. Oliva, William R. Gordon, II. (2013). Developing the Curriculum. (8th ed.) Singapore: Pearson Education South Asia Pte Ltd.

Ronald, C. Doll. (1970). Curriculum Improvement: Decision-Making and Process. (2th ed.) Boston: Allyn and Bacon, Inc.

Tyler, R. W. (1971). Basic Principles of Curriculum and Instruction. Chicago: The University of Chicago Press.
